

Az ötvenes években eladó lett a szőlő. Péter úr írt Bogyay Lajos kamarásnak, a badacsonyi legelső s legnagyobb szőlőbirtokosnak, hogy szőlőjét áruba bocsátja. Bogyay közölte a dolgot Hertelendy Kálmánnal, s körülbelül megállapodtak abban, hogy megveszik azt a gyönyörű szőlőt, mielőtt János püspök az eladási tervről értesülhetne.

János püspök ugyanis elhatározta, hogy Badacsonyban mintaszőlőt állít. Legszebb tájéka a világnak teremje a legjobb bort is. Legalább százholdnyi szőlője legyen Badacsonyban.

Nyakra-főre megvette az eladó szőlőket a lábdi részen is, a tördemici részen is. Megvette már a Bezerédy-, Márkus-, Dominik-, Kun-, Szentgyörgyi Horváth- és Bencze-féle szőlőket s vagy negyven parasztszőlőt is. Kétségtelenül sietve vette volna meg a Mihalovics-szőlőt is.

Fel is szökkent a szőlők ára.

Egy napon Bogyay Lajossal és Hertelendy Kálmánnal találkozik a kékfestő Sümegen az utcán. Régi jó ismerősök. Üdvözlik egymást szívesen.

– Mi járatban vannak itt méltóságok?

– Csak úgy átmenőben. Meg se állunk Bécsig. Öregéből-nagyjából megvettük volna a Mihalovics-szőlőt, mert most megyünk Bécsbe aláírni a szerződést.

– Jó szerencsét, egészséget, békességet hozzá!

Bogyay és Hertelendy elmentek Bécsbe.

Másnap keszthelyi vásár volt, a kékfestő elment oda. Este későn hazaér, vacsoráz, lefekszik, s alszik mélyen.

Éjfél után egy órakor fölébred. Eszébe jut a badacsonyi szőlő. Bizony az neki is jó lett volna. Egy birtokos se dicsekedhetett volna szebb szőlővel. Még az Esterházy herceg se. Még János püspök se. De még Bogyay kamarás se. Kivált ha ő vette volna kezébe azt a híres Gyulaffy-szőlőt. Hiába! Bogyay és Hertelendy már Bécsben vannak. Tegnapelőtt óta odaértek. Most már gondolni is késő rá.

Késő?

Meg kell ezt fontolni. Hátha nem késő? Ismerni kell a nemesurakat.

Bogyay és Hertelendy Pápa felé mennek. Talán útközben nem állanak meg sehol. De valószínű, hogy Pápán benéznek Bottkához. Atyafi ember, jó vér, jó pajtás. Akadhat több jó pajtás is. Nagy ebéd, nagy vacsora, egy kis dínomdánom. Eltelik egy nap, talán kettő is.

Téten talán nem állnak meg, vagy csak addig, míg a ló egy abrakot bekap. De Győrben bizonyosan megállnak. Egy kis parázs kártya is akadhat. Aztán Farkas Miska gyönyörűen húzza. Ilyen cigány nincs is most az országban, a nyáron is százásokat dobált neki Hertelendy. Itt is késhetnek egy-két napig.

De Bécsben is késhetnek.

Nemesember sohasem siet, akár elád, akár vesz birtokot. Azután alkuszik keményen. Még ezer forintot meg akar takarítani. Útiköltséget, kártyaveszteséget mindenestre lealkudja.

Éjfél után egy óra. Odakünn hideg, zimankós idő, szél rázza, eső veri az ablakot. Reggelre fagy is. Itt bent az ágyban jó meleg.

Becsöngeti a szobalányt.

A szobalány magára hány holmi ruhadarabot; kusza hajjal, félig nyílt álmos szemmel bejön.

– Liza, mondja meg a Jancsinak, hogy abrakoljon, itasson, szerszámozzon, egy óra múlva indulunk.

A Jancsi kocsis pokolra kíván minden abrakolást, itatást, minden uraságot és indulást. De egy óra múlva készen áll a kocsi a kapu alatt.

A kékfestő zsebjébe tesz harmincezer forintot, és feleségét megcsókolja.

– Bécsbe megyek, angyalom.

– Reggelig nem várhatnál, Vince?

– Öt nap múlva itthon leszek. Isten áldjon!

A kékfestő elindul. Útközben csak addig áll a ló, amíg eszik, s kissé kifújja magát. Nem néz be atyafit látogatni, kártya mellé le nem ül, Farkas Miskával nem húzatja. Majd csak azután.

Negyednap reggel jön le a Magyar Király vendéglő lépcsőjén Bécsben, éppen indulni akar hazafelé. A kapu alatt találkozik Bogyay Lajos kamarással s Hertelendy Kálmánnal. Ezek éppen most érkeztek Bécsbe.

– Jó reggelt, méltóságos uraim!

– Jó reggelt, Ramazetter. Hát maga micsoda járatban van itt?

– Csak úgy hazamenőben. Tegnap megvettem a Mihalovics-szőlőt, ki is fizettem az árát. Nem volt éppen olcsó. Zsebemben a szerződés.

A két magyar nemes csak egymásra nézett, s azután elnevette magát.

– Nagy huncut maga, Ramazetter!

Így jutott a kékfestő a legszebb badacsonyi szőlőhöz.